

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

15

JOI 11 APRILIE
1968, ANUL II

Biblioteca Regională
Tg. Mureș, ROM.

In acest număr:

GIGANȚII *ISÎ LAU* **ZBORUL**

Pag. 12-13

Stockholm

„VENETIA NORDULUI”

Pag. 8-9

TERRA II

Pag. 14

«A ZBURA ÎNSEAMNĂ MAI ÎNTÎI DE TOATE A CUTEZA, NE-A DECLARAT OMUL DIN FOTOGRAFIA NOASTRĂ, CONSTANTIN DUMITRU, UNUL DINTRE MEMBRII ECHIPAJULUI IL 18 DE LA AEROPORTUL BĂNEASA.

VIZITA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE MINISTRI, ION GHEORGHE MAURER, ÎN FINLANDA

În cadrul politicii consecvente, a statului nostru, de colaborare și prietenie cu toate țările, în folosul consolidării păcii mondiale, al progresului și înțelegerii între popoare, recent, **tovarășul ION GHEORGHE MAURER, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România**, însoțit de **ministrul afacerilor externe CORNELIU MĂNESCU**, a făcut o vizită oficială de mai multe zile în Finlanda, răspunzând invitației guvernului acestei țări.

Vizita a scos în evidență bunele relații de prietenie și colaborare existente între România și Finlanda, năzuința de pace și progres care animă deopotrivă popoarele celor două țări.

Cu acest prilej au avut loc, într-o atmosferă prietenească și de înțelegere reciprocă, convorbiri oficiale între președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer și președintele Consiliului de Miniștri al Finlandei, Mauno Koivisto. Au fost discutate probleme privind dezvoltarea legăturilor multilaterale dintre cele două țări și unele aspecte ale situației internaționale. De asemenea, tovarășul Ion Gheorghe Maurer, însoțit de ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu, a fost primit la Palatul Preșidențial de către președintele Republicii Finlanda, Urho Kekkonen. În cursul întrevederii a avut loc un schimb de păreri privind probleme de interes comun.

Pretutindeni, vizitind obiective in-

Tampere, oraș finlandez.

dustriale sau monumente de cultură, atestând o bogată viață spirituală și materială a poporului finlandez, oaspeții români au fost întâmpinați cu cea mai mare atenție și căldură.

Deosebit de grăitoare pentru a reda ce a însemnat această vizită a oaspeților români în frumoasa țară a celor 1 000 de lacuri sînt cuvintele rostite de președintele Consiliului de Miniștri al Finlandei: «Această vizită, care marchează un eveniment istoric în relațiile dintre țările noastre, constituie totodată un jalon important. Ea este o mărturie a

efortului nostru crescînd de a crea noi raporturi trainice între diferitele țări, a dorinței noastre de a cunoaște condițiile de trai, concepțiile și aspirațiile din alte părți și, în consecință, de a înțelege mai bine și de a accepta pe ceilalți».

În repetate ocazii președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a avut înalte aprecieri asupra desfășurării vizitei, cordialității cu care au fost întâmpinați oaspeții români, spiritului de înțelegere în care au avut loc convorbirile.

ECRAN

SOLIDARITATE DEPLINĂ CU LUPTA POPORULUI VIETNAMEZ

Zilele acestea a fost dată publicității DECLARAȚIA GUVERNULUI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA ÎN LEGĂTURĂ CU SITUAȚIA DIN VIETNAM. Documentul afirmă că, luînd cunoștință de declarația guvernului R.D. Vietnam, cu privire la limitarea bombardamentelor de către S.U.A. asupra teritoriului R.D. Vietnam, Guvernul român își manifestă deplinul său sprijin față de această declarație. Guvernul român consideră că trebuie să înceteze imediat și fără condiții bombardamentele, cît și toate actele războinice îndreptate împotriva poporului vietnamez, exprimîndu-și încă o dată solidaritatea față de lupta dreaptă și eroică al acestuia, dusă în numele păcii, al libertății și fericii patriei sale.

Așa cum subliniază declarația, «Reglementarea pe baze trainice a problemei vietnameze reclamă încetarea agresiunii americane, retragerea trupelor S.U.A. și ale aliaților lor din Vietnamul de sud, respectarea dreptului sacru al poporului vietnamez de a-și hotărî singur soarta, fără nici un amestec din afară».

Vedere din Budapesta, capitala R.P. Ungare.

SĂRBĂTOAREA NAȚIONALĂ A POPORULUI UNGAR

Zilele acestea, poporul Republicii Populare Ungare a sărbătorit un eveniment memorabil al istoriei sale: 23 de ani de la eliberarea de sub jugul fascist.

Sînt 23 de ani de profunde prefaceri, dobîndite sub conducerea Partidului Muncitoresc Socialist Ungar, pe care poporul le privește cu îndreptățită mîndrie. Ungaria este astăzi un stat socialist înfloritor. Producția industrială a crescut de peste șase ori față de anul 1938. Mecanizarea agriculturii progresează necontenit, azi ogoarele țării vecine și prietene fiind brăzdate de aproape 70 000 de tractoare. Numărul elevilor este în prezent de șapte ori mai mare ca acel dinainte de eliberare.

Construirea socialismului, marile prefaceri social-politice din acești ani au cimentat continuu prietenia româno-ungară, pentru care, de-a lungul veacurilor, au luptat forțele cele mai luminate ale celor două popoare.

Poporul român se bucură din toată inima de înfăptuirile poporului ungar, adresîndu-i cu prilejul marii sărbători urări de noi succese pentru înflorirea și progresul patriei sale.

UN MARE LUPTĂTOR PENTRU DREPTURILE OMULUI

Martin Luther King, conducătorul populației de culoare din Statele Unite, laureat al Premiului Nobel pentru pace, a fost asasinat în orașul Memphis.

Fotografia îl înfățișează pe Martin Luther King definitiv planurile de organizare a unei acțiuni purtînd numele de «Marșul săracilor».

Asasinarea cunoscutului luptător pentru drepturile omului a provocat nu numai o firească durere, dar și o profundă indignare în lumea întreagă. Vicepreședintele S.U.A., Robert Humphrey a declarat că «acest act criminal aduce rușine Statelor Unite». Ziua de 7 aprilie a fost decretată în S.U.A. doliu național. Mari manifestații și greve au avut loc în numeroase orașe americane. Pretutindeni în lume, personalități politice și mase de oameni ai muncii își exprimă indignarea în legătură cu crima înfăptuită asupra unui om ce și-a consacrat toată viața demnității umane și egalității rasiale.

Lectorul universitar
HADRIAN DAICOVICIU despre:

CALENDARUL DACILOR

● DESCIFRAREA UNOR TAINE

● 6+1 REPETAT DE 30 DE ORI

V-ați gândit vreodată la importanța calendarului? V-ați gândit că ne-am face fără acest însoțitor de fiecare zi?

Istoria calendarului e veche; ea începe, într-un fel, o dată cu omul însuși, căci încă de la început omul a fost conștient de alternanța zilelor și a nopților. Au trecut însă zeci și chiar sute de mii de ani până ce omul, după ce și-a dat seama de existența unor perioade mai lungi, care se repetă, a reușit să le determine durata și să le fixeze în sisteme calendaristice. Un moment al acestei îndelungate istorii, s-a petrecut acum vreo 2000 de ani, pe meleagurile noastre, la daci.

Deși nici un autor antic nu vorbește despre aceasta, calendarul dacilor ni s-a păstrat, încremenit în andezitul unui sanctuar de la Sarmizegetusa — Grădiștea Muncelului.

E un monument ciudat acest sanctuar. Forma lui e rotundă, cu diametrul de 30 m, iar elementele care-l alcătuiesc sînt patru la număr. În primul rînd, un șir de 104 blocuri joase de andezit, care formează, ca să zicem așa, îngrăditura sanctuarului; în interior, urmează un șir de stâlpi de andezit: 180 mai înalți și mai înguști, 30 mai scunzi și mai lați; acești stâlpi sînt așezați într-o ordine invariabilă: după 6 stâlpi de primul fel, urmează al 7-lea, din a doua categorie, și gruparea aceasta de 6 + 1 stâlpi se repetă de 30 de ori.

Următoarele două elemente (incinte) ale sanctuarului se compun din stâlpi de lemn. Prima incintă e circulară și numără 68 de stâlpi despărțiți în patru grupuri prin patru praguri de piatră. A doua incintă, în formă de potcoavă, are doar 34 de stâlpi și două praguri de piatră.

Cunoscut de cîteva decenii, acest monument nu și-a dezvăluit cu ușurință taina. În cele din urmă, totuși, specialiștii au ajuns la concluzia că el reprezintă un calendar original, calendarul dacilor.

Prima incintă, cea a blocurilor de andezit, nu are rost calendaristic, dar incinta stîlpilor de andezit înalți și scunzi reprezintă tocmai o jumătate din anul dacic: 180 de zile. Fiecare stîlp îngust și înalt închipuie o zi, fiecare grup format din 6 asemenea stâlpi — un fel de «săptămînă» de șase zile. Stîlpii lați și scunzi, aflați între gru-

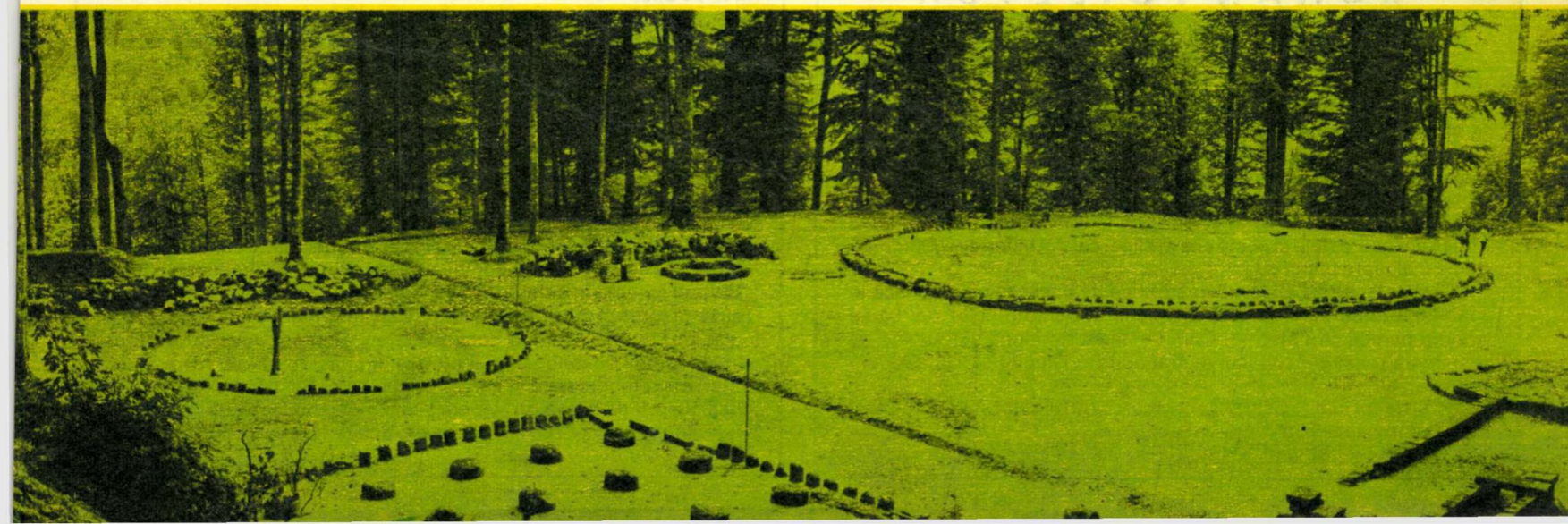
ACUM APROAPE 2000 DE ANI ACEST BĂRBAT PLIN DE NOBILĂ VITEJIE ȘI DEMNITATE APĂRA CU SPADA ÎN MÎNĂ LIBERTATEA ȘI ONOAREA DACILOR. NUMELE SĂU: DECEBAL. AMINTIREA SA: ÎN INIMILE NOASTRE, ALE TUTUROR. ÎN IMAGINE, MONUMENTUL EROULUI, LA DEVA.

purile de stâlpi înalți, servesc doar la despărțirea acestora, dar numărul lor total — 30 — ne arată cite zile erau în fiecare din cele 12 luni în care era împărțit anul la daci.

Cum așa? Un an de 360 de zile? Da, întocmai. Ca și alte popoare din antichitate, dacii n-au ajuns de la început la cunoașterea duratei reale a anului (365 de zile și aproape un sfert) și astfel și-au întocmit un calendar în care anul avea doar 360 de zile. Natural, acest calendar era greșit: anul dacic se termina cu peste cinci zile mai repede decît se cuvenea și după cîtva timp eroarea devenea supărătoare. Preoții-astronomi daci au sfîrșit prin a observa greșeala și au adus calendarului corecturile trebuincioase, lăsînd însă ca bază, tot numărul de 360 de zile.

Corecturile aduse calendarului sînt simbolizate de stîlpii de lemn ai celor două incinte interioare. După calcule destul de complicate s-a stabilit că din 34 în 34 de ani dacii înlăturau greșeala calendarului lor, punîndu-l de acord cu curgerea reală a timpului.

Monumentul de la Sarmizegetusa datează din vremea lui Decebal, dar calendarul dacic trebuie să fie mult mai vechi. Alcătuirea lui s-a făcut, după toate probabilitățile, sub Burebista și sfințicul său apropiat — marele preot Deceneu. adevăr, scriitorul antic Iordanes, descriînd activitatea multilaterală a lui Deceneu, pomenește și de observațiile sale astronomice — atît de necesare pentru întocmirea calendarului — pe care, sub îndrumarea lui, le făceau dacii.

DACĂ AI FI SCRIITOR...

Anchetă de **EDUARD JURIST**

Într-o clasă pot fi — măcar pentru câteva minute de visare — 35 de inventatori sau 35 de medici sau 35 de exploratori. Sau, de ce nu? 35 de scriitori. Desigur, intenția de a scrie un roman e aminată pentru «mai târziu» cînd colegul de bancă va construi fără greș și... fără îndoială acel **perpetuum mobile** al cărui principiu l-a imaginat într-o oră de geografie...

Și totuși, apropiindu-ne acele câteva minute de visare, să ne imaginăm că ați fi scriitori. Pe care dintre colegii voștri l-ați alege ca erou de roman? Care dintre calitățile sau defectele sale v-ar îndemna la această alegere?

— Nu știu, mărturisește **Aroneanu Irina**, elevă în clasa a VII-a A a Școlii nr. 23 din București. De

fapt nici nu cred că aș fi în stare să scriu un roman, eu care abia fac o compunere. Pe urmă, nici nu prea sînt la noi în clasă elevi care ar putea deveni eroi de roman. Toți colegii mei sînt elevi obișnuiți...

Există părerea că nu numai în clasa a VII-A, ci și în a VII-a B sînt elevi obișnuiți. Dar tocmai de asta, pe unul dintre ei l-a ales pionierul **Popa Mihai** ca erou al romanului său:

— De ce l-am ales pe **Hussar Șerhan**? Pentru că este un elev bun la învățătură. E un foarte bun coleg. Un pionier plin de inițiativă. E sincer, drept și curajos. Adică un băiat obișnuit.

De bunăseamă fiecare scriitor are vederile lui. **Dodi Carmen** din clasa a VII-a C vrea să aibă în eroul cărții un prieten apropiat.

— Așa cum e **Felicia**. Ne deosebim, avem firi care uneori sînt ca o barieră între noi. Și totuși ne atragem ca două bucăți de magnet. Uneori ne certăm. Dar ori de cîte ori sînt supărată, **Felicia** e lângă mine. Ea întrunește toate acele calități pe care le doresc eu unui erou.

Cu argumente asemănătoare a ales-o **Stoian Florica** din clasa a VIII-a C ca eroină a cărții sale pe colega ei **Denciulescu Anca**.

— E prietena mea cea mai bună. Dar nu acesta e motivul principal. Ci pentru că are calități deosebite. Pentru ea învățătura este o adevărată pasiune, are o autentică sete de a cunoaște, de a se informa. Este, apoi, foarte disciplinată. Dar să nu vă închipuiți că-i o toțilară. Îi plac și distracțiile. Întrunirile cu prietenii pentru a asculta muzică. Îi place, de asemenea, să fie la curent cu moda. Este foarte îndrăgită de colegi.

Jingoiu Alexandru dintr-a VIII-a C, declară răspical:

— Neavînd însușiri de scriitor — acestea revin fratelui meu! — nu găsesc o personalitate deosebită printre colegii mei pentru a o alege ca erou de roman.

Alexandru va fi desigur foarte surprins aflînd că el însuși este o asemenea personalitate. Un coleg de-al său ne-a spus:

— Eu l-aș alege pe **Jingoiu Alexandru**. E un elev bun și siliitor. E un băiat plin de viață, dar are și defecte. De exemplu: cite o dată ia totul în rîs.

O elevă din clasa a VII-a C s-a oprit în alegerea sa la colegul ei, **Crupariu Eugen**.

— Îl cunosc de mult și îl admir. Este un elev conștiincios, care are și alte preocupări, de la studiul pianului pînă la pasiunea pentru fotoamatorism. Și adaugă cu foarte multă seriozitate:

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

— Ce facem? strigădesperat **Babușcă**. Vin, îi auzi?

Păpurișurile foșneau din ce în ce mai aproape. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

— **Babușcă**, scoate-ți pantofii și aruncă-i pe mal! strigă **Scatiul**, în timp ce desprindea cu mișcări fulgerătoare vislele de la barcă, așa... stai că vin și eu, adăugă el, sărind jos din barcă cu vislele în mină. Ajuns lângă **Babușcă**, azvîrlî vislele jos, își scoase cămașa și pantofii, pe care îi azvîrlî peste pantofii lui **Babușcă**. Acum înjurăturile **Chiorului** răsuna în păpurișuri la cîțiva pași de ei. **Scatiul** apucă din nou vislele și peste câteva clipe, cei doi băieți se rostogoliră de pe mal, spre păpuriș.

— Privește, strigă **Chiorul**, apărînd peste câteva clipe cu pușca în mină și arătînd spre cămașa **Scatiului** și pantofii celor doi băieți, azvîrlîți pe mal. Au șters-o. Cum i-ai legat? adăugă el, ridicînd de jos sfoara roasă de șobolan și arătîndu-i-o **Ciupitului**. Cu o sfoară putredă, ai?

— Și ne-au luat și vislele, gemu înfricoșat **Ciupitul**, și au șters-o cu ele, înot, pe canal!

— Pe canal? strigă **Chiorul**. Ne-au luat vislele ca să nu-i putem

• OSTROVUL LUPILOR •

110

ajunge cu barca. Ei bine, stați voi că v-arăt eu vouă, adăugă alb de minie **Chiorul**, azvîrlînd pușca în barcă și scoțîndu-și cămașa, o să vedeți voi acum, cum înnoată **Chiorul**... Hai, **Ciupitule**, vino cu mine. Nu pot fi departe... Îi prindem cît ai zice pește!

Cu un salt spectaculos **Chiorul** se aruncă în apă și începu să înnoate cu o iuteală fantastică, spre gura canalului, pe urmele celor doi băieți. Omul cu fața ciupită îl urmă și peste cîțva timp, cei doi răufăcători, înotînd virtos, pătrunseră pe gura canalului și dispărură după perdeaua înaltă de trestii. În aceeași clipă păpurișul din spatele bărcii foșni și **Scatiul** își făcu apariția cu vislele în mină.

— Hai **Babușcă**, poți să ieși, spuse el liniștit, păcăleala s-a prins. O să ne caute ei mult și bine.

Babușcă, legat cobză de miini și de picioare, se rostogoli și el afară din păpuriș și adulmecă, cu urechile ciulite, liniștea întinderilor de apă.

— Greu **Babușcă**? îl întrebă zîmbînd **Scatiul**.

— Greu **Scatiule**, răspunse oftînd **Babușcă**, cu aștia vād c-am descurcat-o... Să vād cum o descurc iar acasă. Cred că tata mi-a și planificat o bătaie.

— S-o ștergem atunci, șopti **Scatiul**, așteaptă-mă o clipă **Babușcă**, mă duc să aduc o scoică! Și în clipa următoare sări în apă. Ajuns la cîțiva metri de mal, **Scatiul** se opri brusc, trase aer în piept și dispăru cu miinile ridicate în adîncuri. Ajuns sub apă, **Scatiul** se răsuci fulgerător și o porni repede spre fundul ghiolului. Pe măsură ce înainta, pinzele ușoare și jucăușe de soare se topeau. Apa devenea din ce în ce mai rece și mai întunecată. **Scatiul** cobora mereu. Acum în jurul lui domnea bezna. Pinza de brădiș sălbatic, plutind ici-colo în adîncuri, i se incolăcea de miini și de picioare, îi zgîria pieptul și gitul, legîndu-se în întuneric ca brațele unor caracatițe uriașe. **Scatiul** cobora mereu. Capul îi vijia și în gură simțea gustul singelui, care îi curgea din nas. În sfîrșit, mina **Scatiului** întîlni fundul rece și viscos al ghiolului. Se așeză cu burta pe mil și se roti de câteva ori, repede, ca o morișcă. Deodată, degetele lui întîlniră o piatră rece și lucioasă. Scoica! Cu o săritură **Scatiul** o smulse din nămol.

in privința defectelor, nu gasesc că se deosebește de ceilalți băieți, poate din contră, este chiar mai respectuos decât unii dintre ei.

Iacob Gheorghe din aceeași clasă și-a ales eroul în persoana colegului său, **Bordeianu Valentin**. Motivul este... eminentamente literar:

— L-am ales tocmai pe el, fiindcă așa putea să-i dau însușiri pe care el nu le are.

Dacă **Iacob Gh.** cultivă... stilul laconic, un alt elev ne dă explicații mai largi.

— Și eu l-am ales pe **Bordeianu Valentin**. Pentru că nu este de loc prost, ba dimpotrivă, dar nu-i place să învețe și de aceea în timpul orelor face tot felul de năzbitii. Nu este atent la explicații, nu lasă ca ora să se desfășoare normal și nici pe colegii săi să fie atenți. Mie mi-ar place să scriu romanul în care, la sfârșit, **Valentin** ar deveni unul dintre cei mai buni elevi ai clasei. Dar asta cred că nu depinde numai de **scriitor**, ci de însuși eroul ales.

Drept încheiere am notat părerea elevei **Slavu Ani** din clasa a VIII-a C:

— Cred că fiecare om ar putea fi eroul unui roman. Dar asupra cui să te oprești? Unii ți se par mai interesați, «sar în ochi» cum s-ar spune. Despre alții ai impresia că duc o viață monotonă, ștearsă, în fiecare zi aceeași. Dar iată că, deodată, descoperi lucruri care la început ți se par de necrezut: lui **X**, persoană posacă îi place muzica. Și dinsul, **Y** pe care-l credeai sec, «stil robot», scrie poezii...

Poate că, în cele din urmă, puțini din «scriitorii» minuterelor noastre de visare vor publica cindva, într-adevăr, romane. Dar astăzi ei știu să prețuiască acele însușiri cu care ar vrea să-și inzestreze eroii plăsmuiți. Sînt însușirile unor școlari obișnuiți, de care-i leagă pe viață farmecul anilor de școală.

Ați aflat?

Pentru toți cititorii revistei noastre :

ROZETELE Cutezătorii

UN CONCURS DE PUBLICISTICĂ
DOTAT CU PREMII

citiți ÎN-NUMĂRUL VIITOR REGULAMENTUL ȘI PREMIILE CONCURSULUI

• OSTROVUL LUPILOR •

111

• OSTROVUL LUPILOR •

112

— Sus! Sus la aer! îi strigă parcă cineva la ureche și în clipa următoare, cu scoica în mină, **Scatiul** zbura în sus, ca o săgeată.

Cînd apărură la suprafața apei, **Scatiul** auzi niște urlete prelungi care veneau dinspre gura canalului. Întorcînd capul, îi zări pe **Chiorul** și pe omul cu fața vinată care se întorceau, zburînd parcă pe apă, spre el. Cu cîteva aruncături de braț, **Scatiul** ajunsese la mal, trînti scoica de pămînt, care se prefăcu în tîndări, și-apucînd o bucată de scoică spartă, se repezi la **Babușcă**. Coaja de scoică tăia ca un brici. Cît ai clipi din ochi, **Scatiul** reteză legăturile care îl țineau prizonier pe **Babușcă**, și-apoi cu o singură mișcare fulgerătoare îi eliberă picioarele.

— La barcă, la barcă, **Babușcă!** strigă **Scatiul**, azvîrlînd coaja de scoică și ridicînd lopețile de jos. Privește! Vor să ne taie drumul spre stăvilă!

Într-adevăr, cei doi își schimbaseră direcția de înot și acum veneau, ca niște ulii pe diagonală, cu gîndul să le taie calea celor doi băieți.

Scatiul și **Babușcă** în barcă, potriviră lopețile și peste cîteva clipe, cu o smucitură puternică, luntrea se repezi înainte. Și cursa începu. Lopețile gemeau, trosneau, în timp ce luntrea sărea din cînd în cînd peste valuri ca o uriașă lăcustă neagră. Tăindu-le calea, **Chiorul** și omul cu fața ciupită veneau glonț spre ea.

— Ne taie calea! strigă **Scatiul**, arătînd cu capul spre răufăcători și continuînd să tragă virtos la visle. Ia arată-le ce știi, **Babușcă!** Oprește-i!

— Am înțeles, **Scatiule!** răspunse scurt **Babușcă** și virînd repede mîna în sin scoase praștia. Cu mișcări sigure, potrive în ea o pietricică albă și-apoi duse praștia fulgerător la ochi.

— I-am prins! strigă triumfător **Chiorul**, făcîndu-i semn cu mîna **Ciupitului** să se repeadă la barcă. Dar chiar în clipa aceea, **Chiorul** auzi un biziit prelung, și-apoi apa de sub nasul lui explodă. O ploaie de stropi inspumați îl plesni peste față, îl orbi, îl înecă și el rămase năucit, cu mîna întinsă spre barca, care asemeni unui tipar prelung, alunecă și trecu ca o nălucă pe lângă el.

(VA URMA)

AVETI 5 MI- NUTE PENTRU NOI?

- Cinci interlocutori
- Cinci cititori
- Cincisprezece întrebări
- Cincisprezece răspunsuri

DIN NOIANUL DE ÎNTREBĂRI PE CARE LE GĂSIM ZILNIC ÎN SCRISORILE SOSITE LA REDACȚIE DE LA SUTELE DE CITITORI DIN ÎNTREAGA ȚARĂ, NOI LE-AM ALES DE DATA ACEASTA PE ACELEA ALE ELEVILOR PETRESCU CONSTANTIN, CL. A VI-A, DUMITRU DANIELA, CL. A IX-A, PÎRVULESCU VASILE, CL. A VII-A, GUZICU HILDA, CL. A VIII-A, HAITA MARIA, CL. A VIII-A. DESIGUR, NU-I UȘOR SĂ PUI O ÎNTREBARE, DAR NU-I UȘOR NICI SĂ RĂSPUNZI. TOCMAI DE ACEEA AM ȘI ADRESAT ACESTE ÎNTREBĂRI UNOR SPECIALIȘTI ÎN MATERIE CARE AU AVUT DEOSEBITA AMABILITATE SĂ VĂ RĂSPUNDĂ.

ACADEMICIAN PROFESOR GRIGORE MOISIL

— Totul e bine cînd toate merg bine. **Dar ce-i de făcut cînd nu-ți place matematica?**

— Nu cumva o fi vorba de lene? Sau poate, de neatenție sau nepăsare? După răspunsul pe care ți-l dai, ia și măsurile. Ce să faci? La matematică nu se poate învăța pe deasupra. E nevoie să ții bine minte ce ai învățat ieri ca să poți merge azi mai departe. Apoi trebuie să înveți să legi o lecție de alta. Și asta se face prin exercițiu și numai prin exercițiu. Așadar, nu te grăbi să spui că nu-mi place matematica. Poate că totuși e vorba de altceva.

— **Ce fel de calculatoare avem în țară? Ne scutesc ele de învățarea matematicii?**

— Avem mai multe calculatoare. Unele de fabricație românească, altele aduse de peste hotare. Dar nu e totul să ai un calculator. Trebuie să știi să lucrezi cu el. În acest scop s-au deschis la noi, în ultimele săptămîni, o școală de programatori pentru absolvenții liceului, cu o durată de un an. Dar vă închipuiți, cred, că pentru o astfel de meserie modernă se cere să știi... matematică!

— **Vi s-a întîmplat vreodată să nu puteți dezlega o problemă de matematică?**

— Desigur. Și apoi nici nu merită să fie dezle-

gată o problemă care se dezleagă imediat. O problemă nu-i interesantă decît în măsura în care te face să-ți bați capul cît mai mult cu ea.

SCRIITORUL

MIRCEA SÎNTIMBREANU

— **O întrebare simplă și totuși nu: de ce scrieți povestiri vesele și nu triste?**

— Întrebarea conține, probabil, o exagerare. Cu neputință să nu fi scris nicicînd vreo tristă povestire... veselă. (Și acestea sînt cele mai triste din lume). Apoi, majoritatea povestirilor mele vorbesc, de fapt, despre **necazuri**. Numai că nu toate necazurile sînt triste. Unele sînt de-a dreptul ridicole. Necazurile chiulangiilor, de pildă, ale ambițioșilor fără acoperire, ale tociarilor, pîricioșilor, «vedetelor», ș.a.m.d. Poți să le plîngi de milă. Sau, să rîzi de ei. În sfîrșit, — și cred că acesta este răspunsul la întrebarea dumneavoastră — găsesc că zîmbetul, acest soare al ființei omenești, trebuie făcut să răsară cît mai devreme și să apună cît mai tîrziu în viața noastră. Și dacă zîmbetul povestirilor mele mărește cît de cît ziua bucuriilor copiilor, îmi e de ajuns.

— **Ce ați face dacă ați fi în locul unui erou dintr-o povestire al cărei autor sînteți?**

— De fapt, și sînt eroul multor povestiri. Ce-i drept, nu pe de-a-ntregul. Cei care mă cunosc știu că n-aș încăpea într-o schiță. Mi-ar trebui un roman... Ce-aș face? Cam ce-ar face la un loc Nastratin cu Sfîntul: aș transforma o anecdotă în baladă. Dar ce n-aș face? Cu siguranță aș fi un erou mai mare, mai puternic decît autorul.

— **În anul 2000 copiii vor fi mai cumînți?**

— În orice caz ceva ceva mai cumînți decît cei din anul 1999. Dar toți, absolut toți, vor fi la fel de copii cum sînt cei din 1968.

ARTISTUL POPORULUI NICOLAE

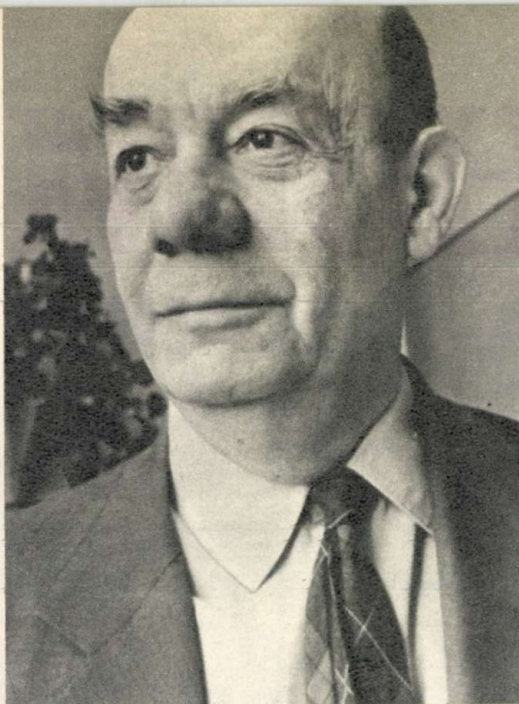
HERLEA

— **Dumneavoastră ce credeți: există o legătură între muzică și matematică?**

— Matematica și muzica s-au dezvoltat paralel, condiționate de dezvoltarea societății omenești, fără hotar între ele: matematica este însăși viața, iar muzica creează frumusețea vieții.

— **Unii oameni se plictisesc cînd sînt nevoiți să repete de mai multe ori un lucru. Pentru un artist nu este plictisitor să repete același rol?**

— *Măiestria muzicală nu constă numai din îmbogățirea bagajului artistic cu multe roluri, ci din revenirea, repetarea nelăsată a rolului, în așa fel încât apărând pe scenă să faci publicul ca împreună cu tine să trăiască momentul, să uite că el se află în sală.*

De fiecare dată când joci, să aduci pe scenă toată măiestria, dragostea pentru munca pe care o depui, maturitatea artistică pe care o capeți numai prin abnegație și studiu îndelungat. Mie, fiecare apariție pe scenă îmi dă senzația unei premiere. Și — de altfel — și în muzică, la fel ca în orice altă meserie, nimic nu este plictisitor, atunci când muncești cu pasiune.

— *Sînteți unul dintre oamenii care au prilejul să cunoască direct momentul înălțător al succesului. Vă rugăm să ne spuneți: munca unei zile, pentru un artist, este plină numai de satisfacții?*

— *Viața este o continuă luptă și nu toate zilele aduc satisfacția așteptată. În general aceasta vine din datoria îndeplinită. Idealul este perfecțiunea și deci ca mâine să fie mai bine decît azi. Satisfacția artistului este în încheierea spectacolului, cînd simte în aplauzele publicului dragostea și aprecierea maximă pentru munca sa.*

ACADEMICIAN PROFESOR GRIGORE BENETATO

— *Cînd v-ați dat seama că vreți să vă alegeți profesiunea de medic?*

— *Anii copilăriei mele i-am petrecut sub semnul cumplit al primului război, în Moldova. Casele erau transformate în spitale unde gemeau sute de răniți. Cu profesoara mea, pe care n-am s-o uit niciodată, (era o femeie de o mare bunătate) mergeam și ajutam surorile de caritate din spitale. Atunci am văzut cît de grea poate fi suferința umană și cît de bine e s-o poți alina. Atunci m-am hotărît să mă fac medic. Și așa am făcut, deși mai tîrziu am simțit o mare atracție pentru poezie. Mărturisesc că de-aș avea din nou 15 ani aș vrea să mă fac poet.*

— *Și acum o întrebare legată nu de medicină, ci de... sport! Ce importanță are sportul la vîrsta de 14 ani?*

— *Întrebarea nu e legată de medicină, dar și sportul și medicina sînt legate de sănătate. Sportul la 14 ani are o importanță imensă, contribuie*

la menținerea capacității organismului în stare de acțiune.

— *Există cumva medicamente pentru stimularea memoriei?*

— *Memoria nu-i calitatea cea mai de seamă a creierului. Eu prefer studenții care gîndesc creator, care știu să asocieze ideile. Nu-mi plac cei care reproduc pur și simplu din memorie. Gîndirea dezvoltă memoria. Vă dau un sfat, eliminați din memorie ceea ce nu-i util. Nu-i nevoie de nici un medicament pentru dezvoltarea ei.*

BAZIL MARIAN, ARIPIA STÎNGĂ DE ODINIOARĂ A GIULEȘTENILOR, ACTUALUL ANTRENOR AL ECHIEI DE FOTBAL DINAMO.

— *O întrebare dureroasă pentru toți «microbiștii»... mai mîncăm multă vreme bătaie la fotbal?*

— *Nu pot să răspund. Ieșirea din acest impas constituie o problemă mult discutată, care ține de o mulțime de condiții, dar în primul rînd de cei ce o practică, adică de fotbaliști. Marii fotbaliști au ajuns la un înalt grad de măiestrie datorită antrenamentelor perseverente și prelungite. Despre Pele, se știe, că după ce termină antrenamentul colectiv rămîne încă ore întregi pe teren, continuînd antrenamentul individual.*

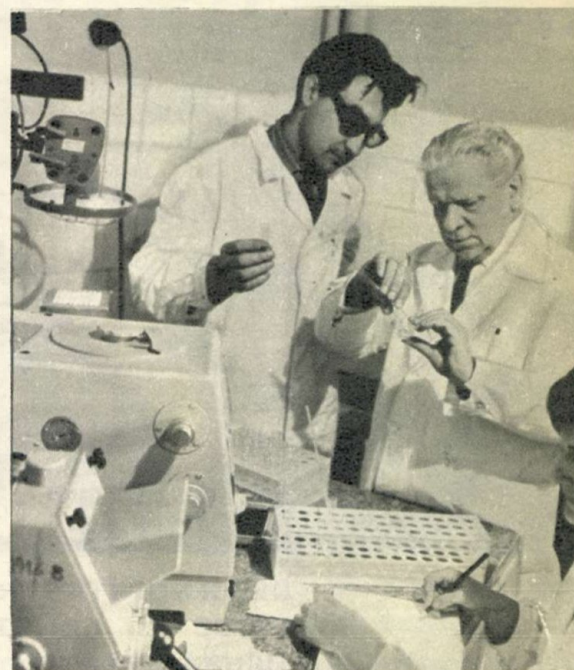
— *Dacă ar fi să evaluăm în efort cîștigarea unei cupe sau medalii, ce ar însemna aceasta?*

— *Sute de ore de antrenament. O cifră aproximativă: 500 de ore pentru o echipă de fotbal înaintea unor meciuri obișnuite. Dar nu orele de antrenament contează, ci efortul și seriozitatea care se cer. Iolanda Balaș spunea că iarna unui atlet care se pregătește pentru cucerirea unei medalii, înseamnă ciorapi uzi pînă la genunchi și maioul înnegrit de transpirație, chiar dacă totul se petrece la minus 10 grade.*

— *De la ce vîrstă se învață fotbalul?*

— *Copiii joacă fotbal de la o vîrstă foarte fragedă. De multe ori vezi cite un puști cu o minge cît pumnul, încercînd figuri de mare vedetă. În mod organizat însă se recomandă începerea «școlii» de fotbal de la vîrsta de 10 ani, încît la vîrsta de 18—19 ani să poți face față sarcinilor din prima echipă a clubului care te-a format.*

Pagini realizate de B. CARAGIALE
Foto: Gr. PREPELIȚĂ

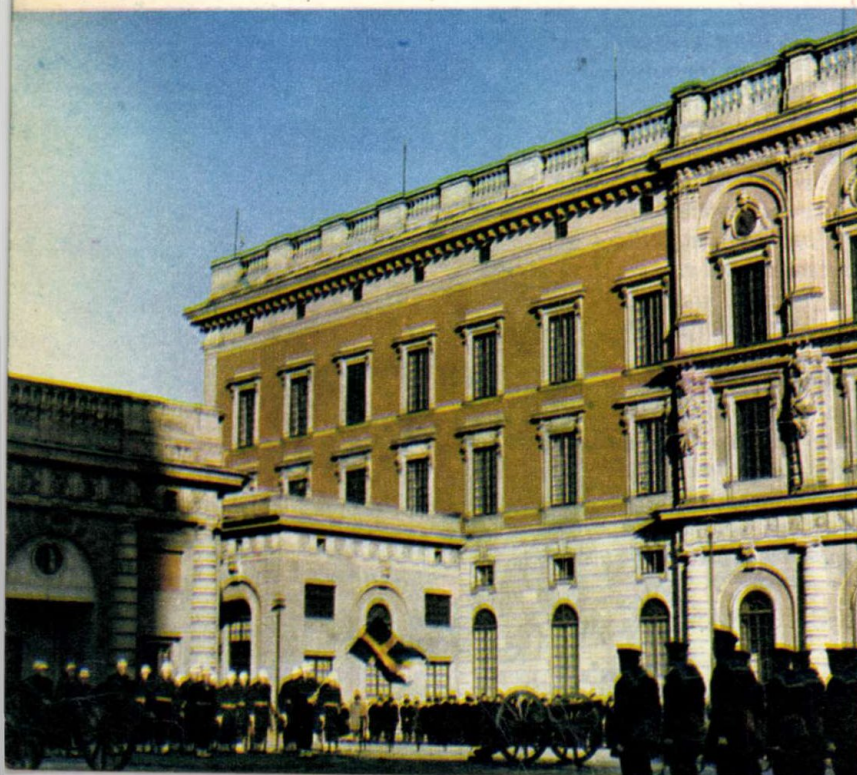
STOCKHOLM

„VENETIA NORDULUI”

de ION MĂRGINEANU

DESCENDENȚII STRĂVECHILOR VIKINGI NU SÎNT NUMAI UN POPOR DE NAVIGATORI. INDUSTRIA CONSTRUCTOARE DE NAVE S-A DEZVOLTAT ATÎT DE MULT ÎNCÎT SUECIA OCUPĂ ASTĂZI LOCUL TREI DIN LUME.

2 N-aș fi crezut niciodată că poate exista vreo asemănare între orașul lagunei, unic în lume, adevărata Veneție italiană și îndepărtata metropolă scandinavă, Stockholm, capitala Suediei. Aveam, neștearsă în amintire, uriașa Piazza San Marco și zidurile de marmură de la Palazzo Ducale cînd am pornit pentru întîia oară pe țărmurile Balticei, pe estuarul lacului, «Mälaren». Stockholmul, este evident un copil, în comparație cu marile orașe ale Europei: Parisul, Roma, Londra sau Barcelona, dar un copil care a atins respectabila vîrstă de 700 de ani.

Era la începutul primăverii. Pe alte meleaguri începuseră să dea mugurii pomilor. Aici însă, țărmurile canalelor erau încorsetate încă de oglinda

de cleștar a ghețurilor, pe care dansau la ceasurile amiezii, lebedele. Vasele stăteau prigonite de ancore și de ger lîngă maluri. Stoluri de copii gureși, alunecau pe patine pe lîngă rațele zgribulite, aruncîndu-le semințe și miezuri de pîine.

Am avut rara ocazie să mă nimeresc în capitala Suediei, într-o vreme senină. Localnicii au un adevărat cult al soarelui, căci mai bine de 6 luni atotstăpînitoare este iarna, cu zăpezile mari și geruri ce fac să tremure de frig pînă și mercurul termometrelor coborînd de obicei pînă la minus 30 de grade. Pentru a se bucura cît mai mult de prezența acestui oaspete rar care este soarele, oamenii invadaseră străzile, se plimbau pe apa înghețată bocnă a canalelor, colindau cu schiurile prin locurile unde la vremea adevăratei primăveri se întrec bărcile cu pinze și navele. Căci suedezii, descendenți ai străvechilor vichingi sînt un popor de navigatori. Acum însă, mii și mii de oameni se întrecuau în cea mai mare competiție de schi din lume, așa-numita «Vasa».

De la înălțimea turnului televiziunii, din vîrf de beton ce atinge 170 de metri, admir panorama Djugardenului, vastul parc din inima orașului, cartierele sale vechi și noi. Undeva în vecinătate, se află binecunoscutul muzeu în aer liber Skansen. Fondat de prof. Artur Hazelius, în 1891, an în care Selma Lagerlöf își făcea debutul în literatură, muzeul a ajuns azi vestit în întreaga lume. Imaginați-vă un muzeu bucareștean al satului, ridicat la cub, pe aleile căruia se perindă în fiecare an mai bine de două milioane de vizitatori, pentru a admira clădirile ce evocă istoria străveche a țării, pentru a face mai îndeaproape cunoștință cu viața laponilor, oameni ce trăiesc dincolo de Cercul Polar, și pentru a cu-

noaște bogata faună a Suediei — de la renii cu coarnele ca un trofeu prețios, la urșii albi, strămoșii lui Fram, de la verile de un roșu aprins, ireal parcă, la așa-numitele Gräsäl, focile de culoarea marmurei.

Colindînd vreme de citeva ceasuri marele muzeu, trecînd pragul caselor de birne cioplite, multe datînd din secolele 15 și 16, admirînd aripile morilor de vînt din Olanda ori instalațiile încă în funcție ale unei tipografii ce datează din 1725, străbați, de fapt, chiar întinsurile acestei țări îndepărtate, făcînd cunoștință cu arta și obiceiurile sale străvechi.

Se spune despre nordici că au un temperament asemănător cu însăși clima țării lor. Adică rece. La prima vedere așa este. Dar plimbîndu-te în ceasurile de animație pe cheiurile ce se înșiră ca mărgelele pe apă, privind expansivitatea cu care spectatorii îi încurajează pe jucătorii de hochei, un adevărat sport național, și admirînd întrecerile de săniuțe și schiuri, vă asigur că nu numai copiii nu sînt mai prejos decît voi în veselie, dar și vîrstnicii își manifestă din plin exuberanța.

...Unul din străvechile cartiere ale orașului este Gamlastan. Străzile, amintind pecetea barocului nordic, vorbesc prin stilul arhitectonic al clădirilor, de perioada hanseatică. Pe alocuri, casele cătărate pe granitul stîncilor sînt atît de apropiate, încît lumina soarelui nu ajunge niciodată să năvălească prin ferestre, mîrginindu-se să-și țeară furișul razelor doar pe calda-

rîmul năpădit vara de smocurile de iarbă. În vecinătatea bătrînului cartier, se înalță zidurile austere ale castelului regal, operă a cunoscutului arhitect Tessin, aflat în slujba lui Carol al XII-lea. Atît pentru localnici, cît și pentru vizitatorii străini, un spectacol de un pitoresc inedit, îl constituie schimbarea gărzii de la miezul zilei. Atunci, uriașul clopot din turnul primăriei bate ritmic, ecoul dangătului său risipindu-se în cele patru zări.

Plimbîndu-te pe străzi, îți pare ciudat să vezi strecurîndu-se pe lîngă șarpele fără cap și coadă al convoiului de mașini, cai cu pasul mîndru ca de paradă, minăți la trap de blonde amazoane. După cum o impresie deosebită îți face și curățenia exemplară a străzilor, disciplina și ordinea la urcarea în autobuze și troleibuze.

În vremea petrecută la Stockholm am avut ocazia să asist la una din cele mai mari demonstrații ale populației capitalei împotriva agresiunii americane în Vietnam. Unii dintre tineri, purtînd în mîini torțe, au străbătut într-o originală și semnificativă coloană a luminii străzile orașului. A fost încă o mărturie a temperamentului vulcanic al nordicului.

N-aș vrea să închei aceste fugare notații din călătoria făcută în frumoasa țară nordică, în urmă cu puțin timp, fără a aminti, fie și în cîteva cuvinte doar, de tot atît de frumoasele aprecieri făcute de mulți dintre interlocutorii mei suedezi la adresa țării noastre, a politicii sale înțelepte de pace și colaborare internațională.

În imaginile noastre:

- 1) Dimineată de primăvară în «Veneția nordului».
- 2) Un instantaneu plin de pitoresc, de zeci de ani același: schimbarea gărzii la palat.
- 3) Nici o dată nu-i prea devreme pentru a învăța navigația.
- 4) Ritmuri de bronz pe străzile Stockholmului.
- 5) Coloanele de piatră ale clădirii filarmonicii amintesc de coloanele de sunet ale simfoniilor.
- 6) Animație pe drumurile de asfalt, dar... și pe cele de apă.

REVISTELE ȘCOLARE

Demostene Botez

TRIBUNE
PENTRU CEI
MAI BUNI

Primesc în ultimul timp, multe reviste literare ale liceelor din țară scrise de elevi. Asemenea reviste au apărut, sporadic și pe cind eram

eu în școală, ba chiar am scos și eu una în clasa a 8-a la Liceul Internat din Iași. Isprava aceea îmi umple și acum inima de-o bucurie curată, cum n-am mai simțit apoi în lunga mea activitate literară. Dramaturgul român Eugen Ionescu, care trăiește la Paris, mi-a scris și el că elev fiind a fost colaboratorul unei asemenea reviste la Liceul «Sf. Sava» din București. Știu că la această revistă școlară au mai început cunoscutul critic de artă Petru Comarnescu, caricaturistul Neagu Rădulescu și, fără îndoială, sint încă mulți scriitori care au avut un asemenea debut.

Scopul urmărit de asemenea reviste este de a deschide dragostea de literatură, de a o menține vie și de a înlesni o experiență literară acelor elevi care au o înclinație pentru literatură. «Mulți chemați, puțini aleși» ar putea să fie concluzia acestor sondaje, dar unul pe promție dacă ar fi un ales, e încă un mare succes. Dar din tinuta revistelor pe care le-am primit sint sigur că aleșii vor fi mulți.

Pentru aceasta, după mine, trebuie o mare atenție pentru ca asemenea revistă să nu devină un fel de școală a mediocrității. Ca în toate domeniile, ba, poate aici mai

mult, se cere o mare exigență. Revista trebuie să semene mai puțin a producție ocazională școlară, și mai mult a tribună, pe care să suie cei mai buni; o școală de exerciții pentru aceștia pentru a desprinde, prin eforturi personale și susținute, toate tainele artei cuvintului. Inutil deci de publicat aici — chiar dăunător — compozițiile elevilor pe teme date, care sint asemănătoare.

Mi se pare apoi că o asemenea revistă trebuie scrisă și chiar condusă de elevi. Directorul sau un profesor de limba română poate avea un ochi îndrumător, dar, în nici un caz un rost riguros «didactic». Supravegheată desigur de profesori, revista trebuie lăsată — în toate sectoarele alcătuirii sale — la inițiativa, ingeniozitatea și fantezia colectivului de elevi ai redacției. Numai așa își va atinge scopul de a dezvolta personalități în formare. Numai astfel va apare, din forma și conținutul revistei, cine sint și ce vor cei mai tineri aspiranți la literatură.

Dar, deformarea mea profesională mă îndeamnă să rezum totul la literatură și nu e bine. Azi trăim o uluitoare dezvoltare a științei și tehnicii. Revista trebuie să acorde pagini și acestor preocupări. Publicarea unor probleme matematice, dotate chiar cu mici premii pentru acei care le dezleagă, ar fi bine venită în paginile unei reviste școlare. Poate că un elev mai ingenios are în capul lui o invenție de fizică, de chimie. Să-i dea drumul în revistă, să se vadă ce este cu ea. Îndeobște marii cercetători în asemenea materii au pornit de tineri.

Concursuri «Cine știe, câștigă», cu întrebări publicate în revistă și cu răspunsurile cele mai bune în numărul viitor, pot fi de mare folos stimulativ pentru cultura generală.

Și o parte de recenzii a celor mai valoroase cărți literare, e folositoare și plină de revelații. Bineînțeles numai să nu fie o versiune minoră a recenziilor apărute în revistele literare ale Uniunii Scriitorilor. Numai astfel se va cunoaște care sint gusturile celei mai tinere generații.

Ce fel de literatură citesc elevii? Cum și după ce criterii o judecă? Care este după ei rostul și conținutul literaturii și forma cea mai corespunzătoare? Care este locul literaturii în ansamblul informației și a funcțiilor spirituale? Care?... O sumedenie de atâtea și atâtea «care» deopotrivă de însemnate și pentru cunoașterea acestor foarte tineri și pentru posibilitatea lor de îndrumare. Propunerea este vala-

bilă și pentru spectacole de teatru și pentru filme.

Dar, încă o dată, pentru ca aceste reviste să aibă într-adevăr semnificația lor, ele trebuie scrise de elevi și alcătuite de elevi, pentru a-i

deprinde cu responsabilitățile pe care acesta le incumbă, cu marea bucurie de a se descoperi integral pe ei înșiși. Așa, revista va fi o școală de formare de oameni de cultură și de oameni pur și simplu.

SĂRBĂTORILE FANTEZIEI ȘI
BUNULUI GUST

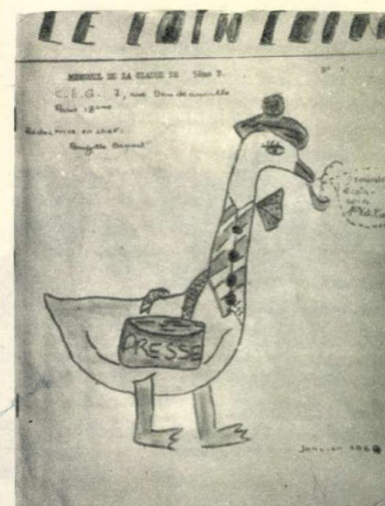
În ultima vreme tot mai multe reviste școlare se impun atenției noastre prin calitatea conținutului și chiar prin calitatea prezentării grafice. Mă voi opri la câteva care-mi stau acum la îndemână. «STELUȚA» — Foie literară a elevilor Școlii generale din orașul Victoria, «MUGURI» — Insumind creații ale pionierilor din Mediaș, «ÎNCEPUTURI» — revistă lunară a elevilor Școlii generale din Piatra-Slatina precum și la câteva periodice bucureștene. Caracteristica generală a acestor reviste este preocuparea constantă pentru cele mai variate domenii ale beletristicii — poezie, proză, reportaj, eseu, critică de artă și literatură, culegere de folclor, dar și prezența unor aspecte din viața școlară — activități pionierești, activități ale cercurilor științifice, pagini închinare vacanței. Constantă este, de asemenea, reprezentarea elevilor tuturor claselor, fapt care determină o varietate tematică excepțională cît și o varietate de stil.

Așezate în mediul rural sau în vecinătatea lui, unele publicații școlare manifestă preocupări de folclor soldate cu rezultate îmbucurătoare. E cazul foii literare «STELUȚA» scoasă de Școala generală din orașul Victoria, care sub semnătura elevilor Andrei Bănciu, Ion Burs, Mariana Taflan și Viorica Cîrje publică lirică populară culeasă din ținutul Sibiului.

Colectivul de redacție al revistei «ÎNCEPUTURI» din comuna Piatra-Slatina, își propune alcătuirea de sumare pe baza colaborării tuturor cercurilor care funcționează în școală. Prin însăși multitudinea domeniilor abordate revista aceasta va avea un caracter de informație și de cultură generală și e bine ca lucrurile să continue așa. Dimpotrivă, axată numai pe poezie și proză și chiar cu o Poștă a redacției, revista «MUGURI», cuprinzînd creații ale pionierilor din Mediaș, este o revistă de strict profil beletristic. Mențiunea specială pe care trebuie să o acordăm revistei «MUGURI» (atenție, sint numeroase reviste școlare din diferite orașe cu acest titlu!) editată de Liceul nr. 24 din București ține de grija cu care se alcătuiesc sumarele revistei și exigența pentru alegerea materialelor care se publică. În sfîrșit, «HAI LA DRUMETIE», este o revistă cu totul și cu totul originală a Cercului de turism al elevilor de la Școala generală nr. 86 din București, excelentă prin fantezie, humor, dezinvoltură, ingeniozitate, cu un savuros serial de caricaturi.

Iar concluzia se impune de la sine: cît mai multă originalitate, drum liber inițiativei elevilor, și, desigur, succes!

SĂNZIANA POP

La un asemenea «colocviu» gazetăresc, nu puteau lipsi... oaspeții de peste hotare. Sub numele de «LE COIN-COIN» (mensuel de la classe de 5-ème B. Rédactrice en chef: Brigitte Benoit), revista școlărilor din strada Daudcauville — Paris-ne-a adus, o dată cu mărturia unor debuturi promițătoare, aceeași febrilitate și pasiune publicistică, pe care am întîlnit-o la cei mai tineri gazetari bucureșteni.

Cîteva poezii, capitolul I dintr-un «mare roman inedit», cronicle de spectacol, jocurile — și îndeosebi acele de loc infantile «Pages spéciales consacrées a l'Exposition Pablo Picasso» — constituie laolaltă un mesaj de prospețime și frumusețe.

COLEGI, PRIETENI, PUBLICIȘTI...

Săptămîna trecută, revista Cutezătorii și sora sa, care apare în limba maghiară, revista Jobarat, au primit cu plăcere oaspeți dragi: «redactori», «secretari generali de redacție», «redactori șefi» ai publicațiilor bucureștene «MUGURI», «MUGUREL» și «HAI LA DRUMETIE». Cum? N-ați auzit încă de aceste publicații? Nu-i nimic, ele există, duc o viață intensă acolo unde apar, își au cititorii lor satornici, care așteaptă cu nerăbdare tipărirea (citește şapirografiarea sau dactilografierea) fiecărui număr, iar dacă noi am pus ghilimelele de mai sus e numai pentru că, mai întîi de toate redactorii revistei sînt elevi, iar publicațiile amintite, revistele școlare de la Liceul nr. 24, Școala generală nr. 188 și Școala generală nr. 86, încă nu și-au căpătat faima revistelor de largă circulație. Altfel, ne-am dat seama din discuțiile noastre, pasiunea cu care se lucrează aici este aceeași ca în oricare altă redacție ce se respectă. Febra pregătirii numerelor, spiritul de echipă care-i leagă pe adevărații gazetari, ca pe bunii ostași cînd au de îndeplinit o grea misiune de luptă, schimburile de idei, bucuriile unor pagini reușite și, de ce să n-o spunem, necazurile unor pagini mai puțin reușite, sînt aceleași ca și ale noastre. În tableta de introducere la primul număr al unei alte publicații de acest fel, e vorba de revista «FLOARE ALBASTRĂ» a pionierilor și școlarilor de la o altă școală generală, redactorii au scris printre altele: «Hai să ne jucăm de-a redacția mare, de-a redactorii mari și de-a publiciștii, haideți să ne jucăm și, cine știe? va răsări, poate, asemenea flori albastre din cîmp, un mare redactor, un scriitor de vază, un publicist cu renume...»

Sincer vorbind, ne place mult de tot joaca aceasta serioasă a colegilor și prietenilor noștri mai tineri, și am dori-o cît mai multor copii din școlile noastre. Nu-i greu! Puțină hîrtie, cîteva creioane colorate, o mașină de scris sau un şapirograf, (iar acolo unde este posibil chiar un linotip) multă fantazie, și tot atît de multă pasiune pentru muncă și totul va fi gata. Nu-i nici ușor! Încercați! Dați-ne voie să ne considerăm prietenii și colegii voștri, dorindu-vă spor la lucru și multe, cît mai multe numere frumoase!

PETRE GHELMEZ

— Cîteva clișee bune, explică unul din redactorii revistei «Cutezătorii», foarte tinerilor confrăți de la revistele școlare (foto 1).

◀ Lîngă mașina «Super Albertina» la care se tipărește revista noastră.

Tara
Mica fost dat de o
ursitoare
Leagăn, tara mea de
soare,
Dunărea să-mi fie scaldă
Iar Carpații, bușă caldă.

MIHAELA OPRIS
Școala generală nr. 188, București
din revista «Mugurel»

Toamna
Lungile zile cu farmec nespus
O dată cu frunzele toamnei s-au dus!
Și ceața se lasă, și vîntul te seacă,
Iar vara-i de mult un prieten
ce filează...

Traducere după Victor Hugo
BIZIM ELENA,
orașul Gh. Gheorghiu-Dej,
din revista «Confluente»

În exclusivitate pentru **Cutezătorii**
FRANCE PRESSE-AGERPRES

GIGANTII

**ÎȘI IAU
ZBORUL**

Priviți calendarele. Ne aflăm încă în secolul I al aeronauticii. Sint abia 65 de ani de la zborul fraților Wright și chiar mai puțini de la saltul aerian autonom al lui Vuia. Amintim toate acestea pentru ca revenind la prezent și trecind în revistă tendințele actuale ale aviației, să nu credem că ne

aflăm la capătul unei evoluții milenare. Icar, departe de a fi un «cap de serie», a fost numai un vis.

SECOLUL E GRĂBIT

O definiție a omului din veacul nostru ar trebui să cuprindă,

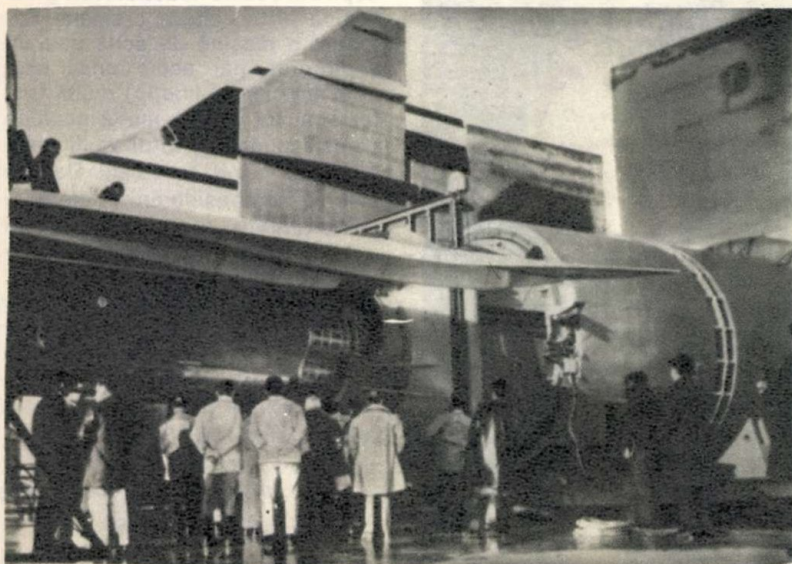
printre alte date caracteristice, pe aceea că semenul nostru din secolul XX se grăbește. Străduinței sale de a înfăptui tot ce năzuiește la un nivel pe care înaintașii nu și l-au putut nici măcar imagina el îi adaugă factorul viteză. Întrecerea cu cronometrul își pune pecetea pe orașele ce se înalță pe realizările industriale, chiar și asupra timpului său liber. Pe Pământ automobilele se întrec să ciștige câteva secunde la kilometru tocmai pentru a servi mobilității necesare omului contemporan.

Dar în aer? Aci în fața elanului constructorilor se ridicase tocmai un zid misterios: al vitezei sunetului. Fenomenele care însoțesc depășirea celor 340 de metri pe secundă păreau că vor descuraja atât proiectanții cit și pasagerii prezumtivi ai unor aparate de zbor supersonice.

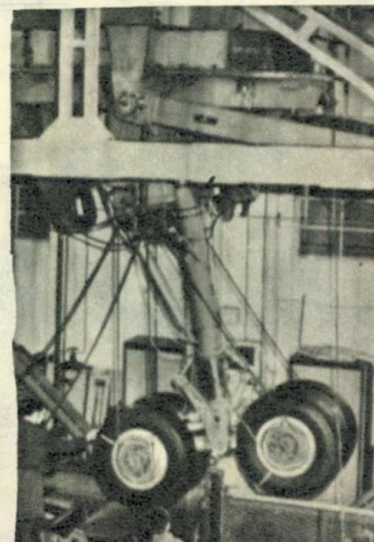
NEAȘTEPTATUL ROL AL LIMITELOR

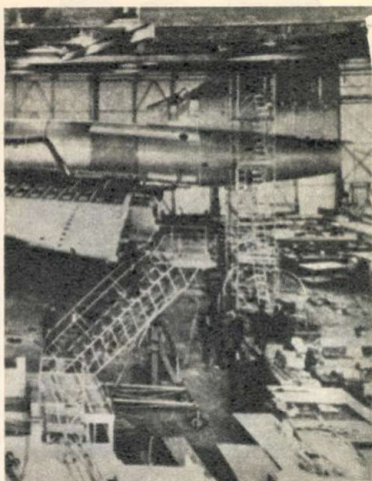
O limită este însă ceva care se cere depășit. Ce poate fi mai mobilizator pentru tehnica modernă decât un obstacol? Pentru cutezătorii zilelor noastre, Alpii nu-s decât prilejul de a săpa un tunel, iar Canalul Minecii ocazia de a realiza unul submarin.

Înima lui «Concorde 001» o formează reactoarele Olympus.

Trenul de aterizare al avionului «Concorde» întrece de două ori pe cei care-l montează.

Pe cînd se monta «Concorde».

După ce aviația militară a dovedit că zidul sunetului, acest izvor de dificultăți, nu așteaptă decît să fie sărit, constructorii s-au pus cu seriozitate pe lucru. Deceniul nostru și-a propus să înobileze omul cu nimbul unor viteze nemăvăzute (excluzînd rachetele).

UN NUME BINE GĂSIT

Adăugînd necesităților economiei mondiale tentația grandiosului, veche de cînd piramidele, hărnicia visului matematic al celor care «fac avioane» a dat viață primului dintre giganții care vor trece ca un bolid, cu pasageri la bord, zidul sonic.

Pionierul acestei temerare înfăptuiri poartă un nume ce exprimă una dintre cele mai frumoase aspirații omenești. «Concorde» — adică înțelegere. El s-a născut în același timp pe mesele proiectanților francezi și englezi, care au convenit, în 1962, să-l realizeze în colaborare. Și iată, după ani de muncă, rezultatul: săgeata argintie din fotografiile acestei pagini.

Cele patru motoare cu reacție Olympus reprezintă o parte din aportul englez și au fost produse la uzinele din Filton ale firmei British Aircraft Corporation. Aparatul, asamblat la Toulouse, cîntărește în forma actuală (de prototip) 148 tone și este capabil să se deplaseze autonom, avînd la bord 118 pasageri, pe o dis-

Pentru a se realiza proba în regiunea de lucru a reactoarelor a fost nevoie de o instalație specială. Înălțimea turnului de insonorizare: 22 metri.

tanță de 6 400 km cu o viteză întrecînd de două ori viteza sunetului. Adică: Paris-New York în 3 ore și jumătate! Aparatul de serie va fi produs în 1971 și va transporta cu o viteză asemănătoare 132 de pasageri pe o distanță de 6 800 km.

RITMUL NOULUI

Prototipul «Concorde»-ului a fost expus încă în decembrie și se așteaptă pe curînd zborul lui experimental. Pentru constructorii de avioane însă acest produs admirabil, care încă n-a trecut «botezul aerului», nu mai reprezintă perspectivă. Realizatorii francezi se și gîndesc la un «Concorde» încă mai puternic, iar cei americani promit un «Boeing 2 707» care va zbura cam la trei ani după «Concorde», prezentîndu-se în schimb o siluetă de 93 m lungime și oferînd pasagerilor 300 de locuri. Viteza lui (care va întrece de trei ori pe a sunetului) îi rezervă locul de cel mai ambițios proiect supersonic prezentat pînă acum.

Cei care credeau că, o dată cu dezvoltarea tehnicii rachetelor, era aviației a luat sfîrșit s-au înșelat. Vom continua să admirăm pe cerul planetei forma în veșnică schimbare, dar mereu poetică a aripilor de metal.

Aviația

LA TIMPUL VIITOR

Această minunată ramură a științei și tehnicii, aviația, a cunoscut în secolul nostru o dezvoltare de-a dreptul uluitoare. În prezent există avioane supersonice ce realizează o viteză de 2 500—3 000 km pe oră, care sînt

Elie Carafoli

utilizate în special pentru aplicații militare; avioane cu geometrie variabilă, care să-și mărească

că suprafața la decolare și să și-o micșoreze la aterizare, pentru a obține cele mai bune performanțe; avioane experimentale ce depășesc viteza de 6 000 km pe oră și care vor face legătura cu aviația cosmică. Progresele obținute în aviația civilă sînt concretizate în proiectul avionului de pasageri supersonic CONCORDE, care va realiza 2 500 km pe oră și va îndeplini toate condițiile de securitate și de program de exploatare (distanțe foarte mari, fără escale). Avioane asemănătoare, de mare capacitate, depășind chiar 3 000 km pe oră, se află în proiect în U.R.S.S. și S.U.A., urmînd a succeda avionului CONCORDE. Credem că în anul 1971 vom asista la începerea traficului supersonic regulat de pasageri. Aviația ne rezervă multe alte realizări spectaculoase, mai ales dacă se va ajunge la simplificarea formalităților de control la aeroporturi, dacă se vor introduce legături rapide între oraș și aeroport prin elicoptere sau trenuri speciale pe pernă de aer etc. Paralel cu voga automobilelor, va urma o vogă a avioanelor de toate categoriile, care vor brăzda văzduhul în toate direcțiile.

Acad. Elie CARAFOLI

TERRA II

Scenariu: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIU STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: RACHETA «LUCEAFĂRUL» A PORNIT CĂTRE ASTEROIDUL R.M.-12. ÎN COSMOS A SALVAT MEMBRII ECHIPAJULUI UNEI RACHETE SĂUATE, CARE ÎN CELE DIN URMĂ S-AU DOVEDIT DOI BANDIȚI. UN GLONT DEFECTEAZĂ PILOTUL AUTOMAT ȘI RACHETA ESTE ATRASĂ DE SOARE. DOI EXTRAPĂMÎNTENI RĂSPUND APELULUI LOR ȘI VIN SĂ-I SALVEZE.

SE PARE CĂ CEI DOI SOSIȚI PE «LUCEAFĂRUL» AVEAU O PĂRERE FOARTE CIUDATĂ DESPRE CEEA CE SE ÎNTÂMPLA SUB OCHII LOR. PRIVIRĂ LINIȘTIȚI, PUTIN MIRĂȚI, BĂȚIA DIN TRE RAMIRO ȘI BĂDIN CU CEI DOI BANDIȚI.

— VĂ RUGĂM SĂ LĂSAȚI ACEASTĂ JOACĂ, TIMPUL E PREȚIOS, SPUSE BĂRBATUL ON.

VĂZIND CĂ «JOACA» NU ÎNCETEAZĂ, ON ÎNDREPTĂ SPRE EI OBIECTIVUL UNUI APARAT.
— I-AM ÎMPIETRIT! POATE CĂ SE POTOLESC! SPUNE EL.

— CE DRĂGUT E! SPUNE ȘI NA, STUDIINDU-L.
— SEAMĂNĂ FOARTE BINE CU UN STRĂMOȘ DE-AL NOSTRU, REMARCĂ ON.

ÎI LUARĂ ÎN BRATE ȘI ÎI AȘEZĂRĂ SPATE ÎN SPATE.
— DACĂ LA TREZIRE NU SE VOR VEDEA, POATE CĂ SE LINIȘTESC.

— SĂ TRECEM PE RACHETA NOASTRĂ.

CEI CARE AJUNSERĂ ÎNTÎI PE RACHETA TERRA FURĂ BANDIȚII. ȘI PRIMUL LOR GÎND FU SĂ PLECE FĂRĂ CEILALȚI.
— VOR SĂ FUGĂ!

ON ȘI OANA APĂRĂRĂ SĂ SE AGATE DE RACHETA.
— DESCHIDE USĂ! SPUNE ON.
— NU POT.

— S-AU AGĂTAT DE RACHETĂ. DU-TE ȘI TERMINĂ CU EI! PORUNCEȘTE UNUL DINTRE BANDIȚI, ÎNMÎNÎNDU-I CELUALT REVOLVERUL.
— NU! NU TRAGE!

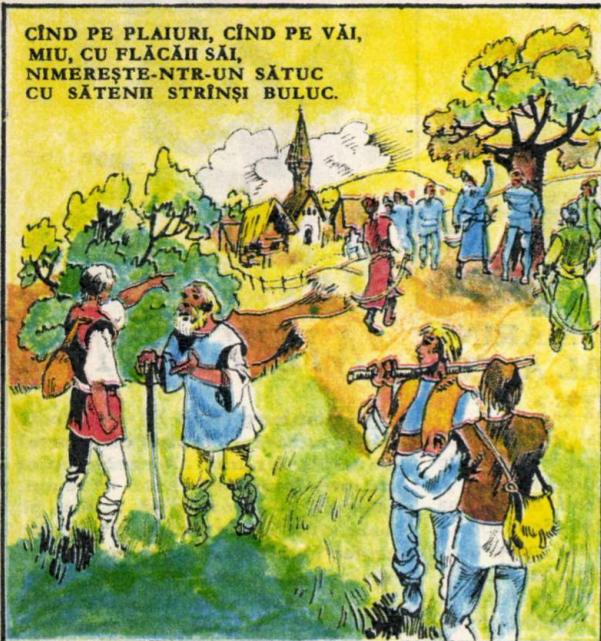
(Va urma)

— CU TOATĂ VITEZA! SPUNE UNUL DINTRE BANDIȚI.
— I-AM TRAS PE SFOARĂ! SE BUCURĂ CELĂLALT.

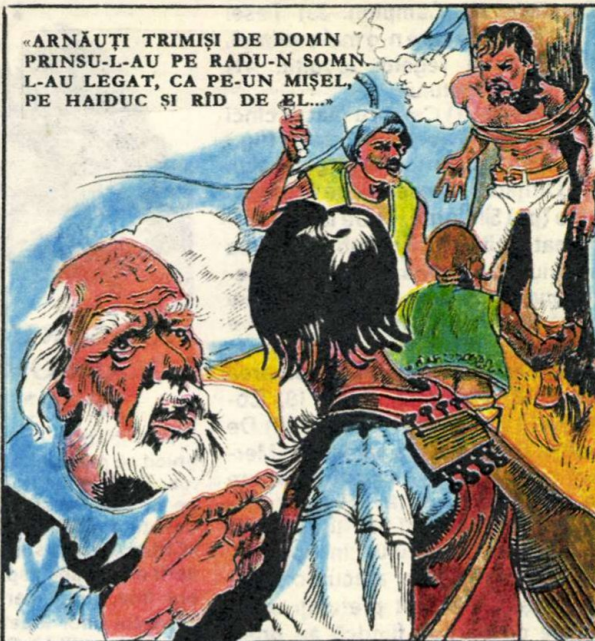
MIU-AL-FLORILOR

Povestire în versuri de
ALEXANDRU MITRU și AUREL TITA
Desene: ION DEAC - CLUJ

CÎND PE PLAIURI, CÎND PE VÂI,
MIU, CU FLĂCĂI SĂI,
NIMEREȘTE-NTR-UN SĂTUC
CU SĂTENII STRÎNȘI BULUC.

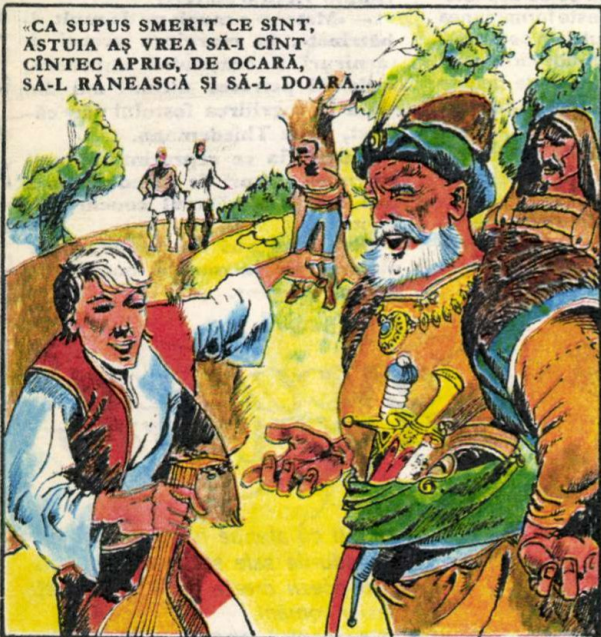
«ARNĂUȚI TRIMIȘI DE DOMN
PRINSU-L-AU PE RADU-N SOMN.
L-AU LEGAT, CA PE-UN MIȘEL,
PE HAIDUC ȘI RÎD DE EL...»

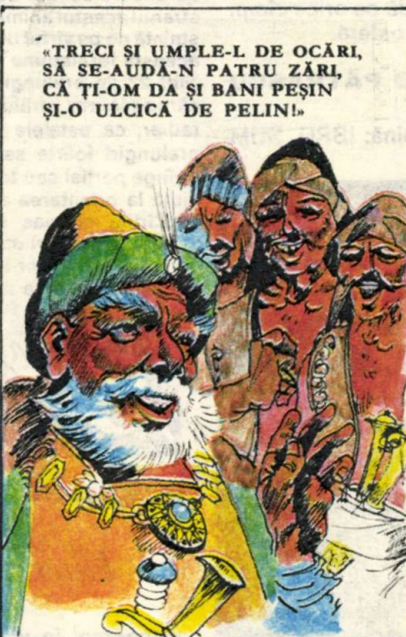
«NE-A SCĂPAT DE MULTE ORI
DE ATÎȚI ASUPRITORI,
CÎND AVEAM CUȚITU-N COASTĂ.
ACUM ȘTREANGUL ÎL ADASTĂ...»

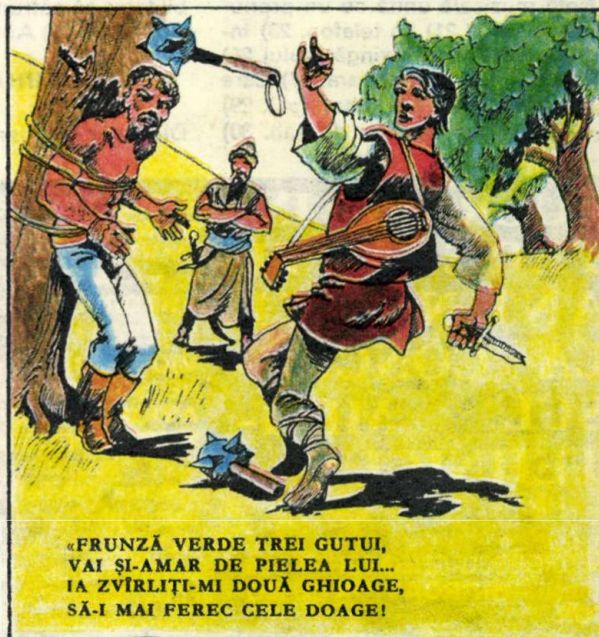
«CA SUPUS SMERIT CE SÎNT,
ĂSTUIA AȘ VREA SĂ-I CÎNT
CÎNTEC APRIG, DE OCARĂ,
SĂ-L RÂNEASCĂ ȘI SĂ-L DOARĂ...»

«TREC ȘI UMPLE-L DE OCĂRI,
SĂ SE-AUDĂ-N PATRU ZĂRI,
CĂ ȚI-OM DA ȘI BANI PEȘIN
ȘI-O ULCICĂ DE PELIN!»

«FRUNZĂ VERDE TREI GUTUI,
VAI ȘI-AMAR DE PIELEA LUI...
IA ZVÎRLIȚI-MI DOUĂ GHIOAGE,
SĂ-I MAI FEREC CELE DOAGE!»

«STRAȘNIC CÎNTEC — ȘI CU ROST
DE BATJOCURĂ LE-A FOST...»

MIULE, IA VINO-NCOACE
FRAȚI DE CRUCE NE VOM FACE!»

(Va urma)

«RADULE, VENI SOROCUL,
DUPĂ CÎNT, SĂ-NCEAPĂ... JOCUL!»
ȘI DEODATĂ GHIOAGA-I ZBOARĂ:
ȘAPTE ARNĂUȚI DOBOARĂ...

CÎND E... HORĂ, NU TE-NCURCI:
BITE ȘUIERĂ ȘI FURCI,
CĂCI SĂTENII SAR ȘI EI,
BETEGINDU-I PE MIȘELI...

Cutezătorii

revistă săptămînală. Redacția și administrația: BUCUREȘTI, PIAȚA ȘCÎNTEII nr. 1, telefon 17.60.10

Tiparul executat la COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA ȘCÎNTEII»

Prezentare artistică: POMPIIU DUMITRESCU. Prezentare grafică: LUCIA SICOMĂȘ

PRETUL 1 LEU